

Arrest

nr. 140 465 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 juli 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging

tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9 / 9bis van de wet van 1980.

Het feit dat Dhr. J. sinds 27.04.2009 in België zou verblijven en dat Mevr. J. sinds 08.01.2010 alhier zou verblijven; de integratie van betrokkenen zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; zij namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zouden zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zouden dienen aan te leren; betrokkenen op heden behoorlijk Frans zouden spreken; deze inspanningen zouden aantonen dat betrokkenen zich op doorgedreven wijze zouden hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving; zij over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis zouden beschikken om aan onze economie hun steentje bij te dragen; gelet op de inspanningen die reeds zouden geleverd zijn door betrokkenen, zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, er niet aan zou kunnen getwijfeld worden dat betrokkenen zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en in dat van hun gezin; betrokkenen reeds sedert hun aankomst in België geen financiële steunverlening zouden hebben genoten en zij zouden wensen in te stappen in het legale arbeidscircuit; op sociaal vlak zij zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen hun dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tót de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden en het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben; het betrokkenen aan energie en sociaal- meelevendheid niet zou ontbreken; zij gedurende hun verblijf alhier vanzelfsprekend het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd; betrokkenen enkel en alleen een meerwaarde zouden kunnen betekenen voor onze multiculturele maatschappij en zij zouden bewijzen dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn en Meneer J. ter staving een attestatie dd. 21.06.2012 (Franse les) voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen toevoegen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en er ter staving certificats de fréquentations scolaires worden toegevoegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag en de vermelding dat een onderbreking van onderwijs, zij het zelfs tijdelijk, een schending van het kinderrecht op onderwijs zou zijn, de loutere vermelding van dit verdrag kan niet weerhouden worden vermits betrokkenen geen bewijzen leveren die op hun eigen persoon betrekking hebben, conform voornoemde rechten en bepalingen. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State, arrest nr. 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden van verzoekers en de omstandigheden van andere personen met kinderen analoog zijn. Bijgevolg volstaat dit niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden, betrokkenen dienen de algemene bewering toe te passen op de eigen situatie. Deze motivatie gaat eveneens op voor de verwijzing naar regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkenen halen aan dat het voor hun, in dit stadium van integratie, onwenselijk is om terug te moeten keren naar hun ontvluichte geboorteland en dat dit voor hun werkelijk een trauma zou betekenen. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend door Meneer J. op 29.04.2009 en door Mevrouw J. op 18.01.2010, werd afgesloten op 20.07.2010 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk minder dan één jaar en drie maanden voor Meneer en iets meer dan zes maanden voor Mevrouw - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst en zij verwijzen naar de actuele toestand in de regio van herkomst, hetgeen weinig verdere uitleg zou behoeven, doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Aangaande de vermeende schending van artikel 8 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijke herstellen nadeel met zich meebrengt.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangsbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd”.

2. Rechtspleging

Gezien er slechts rolrecht werd betaald ten bedrage van 175 euro in plaats van de opgelegde 350 euro, gelet op het feit dat er sprake is van twee verzoekende partijen in het verzoekschrift, werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor wat betreft de eerste verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 beroept alsook op een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende voornoemde bepalingen en beginselen, stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en *'na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak'*. De verzoekende partij betoogt dat zij gedurende jaren in België verblijft en stelt altijd bereid te zijn geweest om te werken teneinde in haar levensonderhoud te voorzien. De verzoekende partij meent perfect geïntegreerd te zijn en stelt dat zij duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft. Zij meent dat de verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij stelt haar centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België te hebben gevestigd en dat het voor haar dan ook onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst om daar de aanvraag te doen. Daarnaast betoogt zij dat er wel degelijk ook sprake is van een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat het oudste kind 10 jaar oud is en de twee jongste kinderen bijna 9 jaar zijn, dat de kinderen al lange tijd hier schoollopen en goed geïntegreerd zijn, gezien ze behoorlijk Frans kunnen spreken. De verzoekende partij vervolgt dat dit door de verwerende partij evenwel niet aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid, omdat zij niet zou kunnen aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De verzoekende partij meent dat zelfs in het geval dat scholing mogelijk zou zijn in het land van herkomst, dan er nog sprake is van een schending van de kinderrechten, gezien er sowieso verschillende schooljaren zullen verloren gaan voor de kinderen en hun toekomst zal gehypothekeerd worden. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen. Het belang van het kind heeft volgens de verzoekende partij nochtans voorrang op al de rest. Zij betogen dat een terugkeer van de kinderen onvermijdelijk een schending zal meebrengen van hun recht op onderwijs. De bestreden beslissing bevat aldus volgens de verzoekende partij geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Vervolgens gaat de verzoekende partij opnieuw over tot een theoretisch betoog betreffende de bepalingen en beginselen waarvan zij de schending aanvoert en stelt tot slot dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoerig ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen en telkens *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de uitvoerige en op de aanvraag toegespitste motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en

feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.4. De verzoekende partij geeft in wezen slechts te kennen dat de verwerende partij met de door haar opgesomde elementen, zijnde een lang verblijf in België waar zij haar centrum van haar belangen heeft en de opgebouwde sociale bindingen en de grote vrienden- en kennissenkring alsook haar perfecte integratie en werkbereidheid, ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij met voornoemde elementen geen rekening heeft gehouden, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden.

Immers motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing duidelijk als volgt:

“Het feit dat Dhr. J. sinds 27.04.2009 in België zou verblijven en dat Mevr. J. sinds 08.01.2010 alhier zou verblijven; de integratie van betrokkenen zeker duurzame sociale bindingen zou hebben teweeggebracht die zij gedurende hun verblijf alhier ontwikkeld zouden hebben; zij namelijk vanaf hun aankomst in onze Belgische samenleving ten zeerste werk zouden hebben gemaakt van de integratie in de Belgische samenleving waarin zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en hierbij niet onopgemerkt zouden gebleven zijn; deze integratie van betrokkenen zich op allerlei vlakken zou hebben afgespeeld; vooreerst zij zich maar al te goed bewust zouden zijn van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving ook zou inhouden dat zij minstens één der landstalen zo snel mogelijk zouden dienen aan te leren; betrokkenen op heden behoorlijk Frans zouden spreken; deze inspanningen zouden aantonen dat betrokkenen zich op doorgedreven wijze zouden hebben geïntegreerd in onze Belgische samenleving; zij over uitstekende kwalificaties en dito talenkennis zouden beschikken om aan onze economie hun steentje bij te dragen; gelet op de inspanningen die reeds zouden geleverd zijn door betrokkenen, zowel op linguïstisch, sociaal als economisch gebied, er niet aan zou kunnen getwijfeld worden dat betrokkenen zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud en in dat van hun gezin; betrokkenen reeds sedert hun aankomst in België geen financiële steunverlening zouden hebben genoten en zij zouden wensen in te stappen in het legale arbeidscircuit; op sociaal vlak zij zich steeds op intensieve wijze zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hun zou willen steunen en helpen; deze Belgische vrienden en kennissen betrokkenen als aangename en gedreven personen zouden hebben leren waarderen; juist door hun intense omgang met Belgen en hun uiterst gedreven wil om zich voor 100% te integreren, hun vrienden en kennissen hun dan ook zouden willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumain zouden beschouwen; betrokkenen bij de Belgische bevolking zouden overkomen als zeer goede persoonlijkheden die een diepe indruk zouden nalaten waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld aan zou kunnen nemen; gelet op het voorgaande er zonder twijfel zou kunnen gesteld worden dat betrokkenen op zeer intense wijze zouden zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zouden hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en op cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijke leven; er namelijk aan de integratie van betrokkenen geenszins zou kunnen getwijfeld worden en het onomstotelijk zou vaststaan dat betrokkenen sociale banden met België zouden hebben; het betrokkenen aan energie en sociaal- meelevendheid niet zou ontbreken; zij gedurende hun verblijf alhier vanzelfsprekend het centrum van hun belangen zouden hebben opgebouwd; betrokkenen enkel en alleen een meerwaarde zouden kunnen betekenen voor onze multiculturele maatschappij en zij zouden bewijzen dat zij zeer goed geïntegreerd zouden zijn en Meneer J. ter staving een attestatie dd. 21.06.2012 (Franse les) voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen toevoegen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2. van de wet van 15/12/1980.”.

Hieruit volgt dat de verwerende partij wel degelijk met door de verzoekende partij aangehaalde elementen rekening heeft gehouden doch oordeelde dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die aantonen dat de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De verzoekende partij betwist deze motieven niet met concrete argumenten.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij haar situatie niet voldoende heeft onderzocht, blijft zij opnieuw steken in een algemeen, niet concreet onderbouwd, betoog. Zij toont immers niet aan op welke wijze de verwerende partij haar situatie nog verder diende te onderzoeken of, gelet op voorgaande vaststellingen, met welke elementen zij geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoekende partij herhaalt in wezen slechts de elementen van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en meent dat gelet op het feit dat zij het centrum van haar affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd, het voor haar onmogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag te doen. De Raad dient op te merken dat hij optreedt als annulatierechter en dat hij zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing heeft uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur. De verzoekende toont het kennelijk onredelijk karakter van de bestreden beslissing op dit punt niet aan.

Bovendien wijst de Raad er op dat het oordeel van de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis

van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtcollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De elementen van verblijf en integratie kunnen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend (cf. RvS 7 juli 2014, nr. 10.637(c)).

3.5. Voorts betoogt de verzoekende partij dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat het oudste kind 10 jaar oud is en de twee jongste kinderen bijna 9 jaar zijn, dat de kinderen al lange tijd hier schoollopen en goed geïntegreerd zijn, gezien ze behoorlijk Frans kunnen spreken. De verzoekende partij vervolgt dat dit door de verwerende partij evenwel niet aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid, omdat zij niet kunnen aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De verzoekende partij meent dat zelfs in het geval dat scholing mogelijk zou zijn in het land van herkomst, dan er nog sprake is van een schending van de kinderrechten, gezien er sowieso verschillende schooljaren zullen verloren gaan voor de kinderen en hun toekomst zal gehypothekeerd worden. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de belangen van de kinderen. Het belang van het kind heeft volgens de verzoekende partij nochtans voorrang op al de rest. Zij betogen dat een terugkeer van de kinderen onvermijdelijk een schending zal meebrengen van hun recht op onderwijs. De bestreden beslissing bevat aldus volgens de verzoekende partij geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de motivering van de bestreden beslissing het element van de scholing van de kinderen niet alleen heeft besproken maar dat uit die bespreking ook blijkt dat zij de belangen van de kinderen wel degelijk heeft afgewogen doch dat zij hierbij tot de conclusie kwam dat de scholing van kinderen hier niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Daarnaast merkt de Raad op dat de verwerende partij motiveert dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekende partij betwist deze vaststelling overigens niet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zelfs in het geval scholing zou mogelijk zijn in het land van herkomst er *“verschillende schooljaren zullen verloren gaan voor de kinderen en hun toekomst zal gehypothekeerd worden”* en dat een *“terugkeer van de kinderen onvermijdelijk een schending zal meebrengen van hun recht op onderwijs”*, merkt de Raad op dat deze veronderstelling niet aangetoond wordt, precies omdat de scholing dewelke de kinderen van de verzoekende partij behoeven, bij gebrek aan andersluidend bewijs, in het land van herkomst beschikbaar is enerzijds en een eventuele tijdelijke korte verwijdering naar het land van herkomst om aldaar een reguliere aanvraag in te dienen in toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet niet, zonder meer, hoeft te betekenen dat *“hun toekomst zal gehypothekeerd worden”*. De verzoekende partij brengt geen elementen aan die duiden op het tegendeel.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris te dezen beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.6. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontkend (cfr. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206; RvS 30 maart 2005, nr. 142.729; RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (NT)). In deze zin kan de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr.

167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partij maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig onderzoek van de aanvraag heeft plaatsgevonden. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot een algemene stelling in deze zin.

De verzoekende partij lijkt verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij stelt dat haar niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of haar niet de gelegenheid werd geboden stukken over te leggen die haar voorstelling van de feiten of haar toestand geloofwaardig maken.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in haar aanvraag om machtiging tot verblijf en deze met alle nodige stukken te onderbouwen. Het stond verzoekende partij immers steeds vrij haar zelf geïnitieerde aanvraag voor de gunst van regularisatie in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, aan te vullen en dit van 8 juli 2012 tot net voor dat de bestreden beslissing genomen werd op 2 juni 2014. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken betreffende de redenen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het enkele feit dat de verzoekende partij niet persoonlijk werd gehoord, doet hieraan geen afbreuk. De verzoekende partij blijft overigens ook in gebreke te duiden welke elementen zij alsnog had wensen aan te brengen.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich of in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

3.8. Het enige middel is derhalve ongegrond.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER